ఆంధ్రభూమి వివిధ వార్షికసంచిక

ఆదివారం 17-10-1965

'చగురించిన జీవితం'

—వేలూరి చంద్రశేఖర్

సుమిత్ర మళ్ళీ ఒకసారి తలుపుని తీసి చూసింది. కానీ వెళ్ళి జాడ ఎక్కడా అగుపించటంలేదు. రోజూ తయారయిద్దురిలా యింటికివచ్చి వసంత రాత్రి తొమ్మిదయినా కాకపోయేసరికి సుమిత్రకి కాస్త భయం కలిగింది. పదైనా పనిమీద వెళ్ళిందేమోనని మనసు కుదుటపరుచుకొని కుర్చీలో కూర్చుంది సుమిత్ర. కానీ అదికూడా అంత తేలిగా అవకోవేట్లు లేదు అనుకో ఎందుకంటే ఎప్పుడైనా పనిమీద వెళ్ళి యిద్దరు కలసి వెళ్ళటమే అలవాటు తప్ప ఒక్కతీరులో పదైనా నిమిషాలైనా ఎప్పుడూలేని పని యిదా? పనులదా!

పదైనా పార్టీకి వెళ్ళిందేమో! ఎంత ఆలోచించినా పనైన కారణం అంతు పట్టటంలేదు. మనసు పరిపరి విధాలా పోతోంది. పదైనా ప్రమాదం సంభవించలేదుగదా! ఆలుకలైన ఆలోచనలు మాత్రం తీవ్రమైనవంచనం చెలరేగింది సుమి! తప్పాదయంలో! ఆటువంటిపరిస్థితే తనకి బాటిల్లితే జీవించటం దుర్భరం కేవలం వసంతను చూసుకొనే తను జీవిస్తోంది, గడాంధ కారమయమైన యీ ప్రపంచంలో తనకళ్ళముందు వెలుగు నున్న జ్యోతివసంత, ఆ జ్యోతి వసంత ఆరకూడదు అది ఆరదు ఎక్కడెక్కడికో జారిపోతోంది మనసు తన ఆలోచనాప్రపంచానికి కాస్త అడ్డుపెట్టిందిగోడ గడియారం

కథానిక

రణి తన పదో గంటకు! అబ్బా..... పది గంటలయింది ఇంకా రాలేదు. ఆయనకు దేరి వెళ్ళదేమను కొంటి సుమిత్ర. కాలతను హడావుడి పడుతోందేమోనని అనుమానం ఆమెను కదలకుండా చేసింది కాలాని వన తన్నిన తనకి ఎదురుచూడటంలో కూడా అన్నకాళ్ళకాళ్ళు లేదు. ఒక్కసారి సుమిత్ర మనసు గత స్మృతులలోకి వెళ్ళిపోయింది

అప్పుడు సుమిత్రకి పద్దెనిమిదేళ్ళు కి విషయానికి కాదనకుండా ప్రతిపనియాన్ని తేలిగ్గా భావించేవయసది ఎంతో అందమైన రూపానికి తగ్గఅణకువ స్వభావం ఆమెలో మూర్తీభవించేవి. తనకు వివాహం చెయ్యాలని తండ్రి ఎంతగానో కాలాతయపడేవాడు. ఎప్పుడు సంబంధాలు చూసాడు. చూసినవారు నచ్చక, నచ్చినవారికి కట్నాలు యిచ్చుకోలేక ఆనేకసంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి ఈ బాధ తండ్రిని వ్యాధిగ్రస్తుణ్ణి చేసింది అయినా ఆయన తన ప్రియురాలి మానలేదు చివరికి అతి కష్టమ్మీద ఒక సంబంధం కుదిర్చాడు తండ్రి! ఆరోజు తండ్రితో జరిగి సంభాషణ జీవితంలో మర్చిపోలేదు సుమిత్ర సాయంత్రం ఎప్పుడూలేంది తండ్రి ఎంతో ఆనందగా యింటికి వచ్చాడు కారణం తనకూ అర్థంకాలేదు వసంతకి అర్థంకాలేదు ఎంతోసరదాగా మాటాడాడు తనకి వసంతకీ. తండ్రియొక్క యీ విశేష ధోరణి అర్థంకాకపోయినా కలిగిన ఆనందర్ణాతీతం ఎప్పుడూ ఏదో సుమిత్రలో పెట్టుకొని బాధపడేతన తండ్రి యిదాళ యీరాత మారిపోయి డెమిటి? ఉమాత్సు యిలాగే వుండిపోతే! అనుకొనేది బాధ పడటానికి తనకారణం తన వివాహమే అయనకోసం సమస్యగా మారకపోతే యీ అవస్థలన్నీ ఎందుకు అయనకి! కానీ కాలమాత్రం తిరగలేదు తమ ఎప్పుడూ పళ్ళ పిల్లగా వుండిపోతేనే బాగుండేది అనుకొనేది మరి విపరీతమైన మనోవ్యధ కలిగినప్పుడెల్లా! కానీ అనుకున్న అధ్వపిల్లగా పుట్టటమే ఒక మహాపరాధంగా భావించేది

ఎలాగైతే బాగుండి వంతోషాన్నికారణమేమి టో తెలుసుకోవాలనుకుంటుంది సుమిత్ర.

కానీ తన అడిగకు జానే కారణం తెలుస్తుందేమోనని ఆలోచించి ఓ పిక పట్టేశాడు సుమిత్ర!

తెల్లారిలేస్తూనే భగవంతునికి నమస్కరించి తన పనులలో తను లీనమయింది సుమిత్ర! అవునుమరి ఇంటి బాధ్యత అంతా తనమీదే వుంది ప్రతినిత్యం తన తెలుసుకోవాలి చెల్లెలు వసంత కూడా తనకు తోడుగా వాడుగావుండేది తండ్రిలిచిలాక్కాలాన్ని తీసుకొన్నాక ఆయన దగరికి కాపీ గ్రామంలో వెళ్ళింది సుమిత్ర!

"హాన్నా—" కాఫీ అందించింది సుమిత్ర

"కూడ తల్లి — నీతో ఒక విషయం మాట్లాడాలి?

అన్న తండ్రి మాటలకు వెళ్ళిపోతున్న సుమిత్ర తండ్రివైపు చూసింది ఏమిటన్నట్లు వున్నాయి ఆ చూపులు

"ఇలారాలమ్మా!—" పిలిచాడాయన

"ఏమి నాన్నా—"

"ఏ లేదుతల్లి నీ పెళ్ళి విషయ మాట్లాడాలని"

"ఇప్పుడు దానికి తొందరేం వచ్చింది నాన్నా!"

"అలా అనకమ్మా! నీ వివాహం చూడకుండానే నేను జీవితాన్నదిని నిన్ను ఒక ఇంటిదాన్ని చేసి నేను సుఖంగా కన్నుమూసాను"

"ఏ నాన్నా! ఇప్పుడు నేను వివాహం సుఖంలో యీ యింటి పరిస్థితి ఏ మౌతుంది?

"ఏం పరవాలేదమ్మా ఈ పరిస్థితి లెగ్గుడూ యిలా వుండదేమో అయినా అలాంటి పిల్ల ఆలోచనలో నీ మనసు పాడుకోకు వసంత ఏదో యింటర్ పాసయింది ఉద్యోగ దొరికిందంటే మాకు కాస్త బాగానే వుంటుందివసంత మాత్రం నీకన్న రెండేళ్ళే కదమ్మా చిన్న!"

"అయినా యిప్పుడేం మించి పోయింది నాన్నా!"

అలా అనకమ్మా ఇది మంచి సంబంధం దీన్నికూడా కాదన్నితే యీ ప్రపంచంలో తనకళ్ళముందు వెలుగు నున్న జ్యోతివసంత, ఆ జ్యోతి వసంత ఆరకూడదు అది ఆరదు ఎక్కడెక్కడికో జారిపోతోంది మనసు తన ఆలోచనాప్రపంచానికి కాస్త అడ్డుపెట్టిందిగోడ గడియా

రణి తన పదో గంటకు! అబ్బా..... పది గంటలయింది ఇంకా రాలేదు. ఆయనకు దేరి వెళ్ళదేమను కొంటి సుమిత్ర. కాలతను హడావుడి పడుతోందేమోనని అనుమానం ఆమెను కదలకుండా చేసింది కాలాని వన తన్నిన తనకి ఎదురుచూడటంలో కూడా అన్నకాళ్ళకాళ్ళు లేదు. ఒక్కసారి సుమిత్ర మనసు గత స్మృతులలోకి వెళ్ళిపోయింది

అప్పుడు సుమిత్రకి పద్దెనిమిదేళ్ళు కి విషయానికి కాదనకుండా ప్రతిపనియాన్ని తేలిగ్గా భావించేవయసది ఎంతో అందమైన రూపానికి తగ్గఅణకువ స్వభావం ఆమెలో మూర్తీభవించేవి. తనకు వివాహం చెయ్యాలని తండ్రి ఎంతగానో కాలాతయపడేవాడు. ఎప్పుడు సంబంధాలు చూసాడు. చూసినవారు నచ్చక, నచ్చినవారికి కట్నాలు యిచ్చుకోలేక ఆనేకసంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి ఈ బాధ తండ్రిని వ్యాధిగ్రస్తుణ్ణి చేసింది అయినా ఆయన తన ప్రియురాలి మానలేదు చివరికి అతి కష్టమ్మీద ఒక సంబంధం కుదిర్చాడు తండ్రి! ఆరోజు తండ్రితో జరిగి సంభాషణ జీవితంలో మర్చిపోలేదు సుమిత్ర సాయంత్రం ఎప్పుడూలేంది తండ్రి ఎంతో ఆనందగా యింటికి వచ్చాడు కారణం తనకూ అర్థంకాలేదు వసంతకి అర్థంకాలేదు ఎంతోసరదాగా మాటాడాడు తనకి వసంతకీ. తండ్రియొక్క యీ విశేష ధోరణి అర్థంకాకపోయినా కలిగిన ఆనందర్ణాతీతం ఎప్పుడూ ఏదో సుమిత్రలో పెట్టుకొని బాధపడేతన తండ్రి యిదాళ యీరాత మారిపోయి డెమిటి? ఉమాత్సు యిలాగే వుండిపోతే! అనుకొనేది బాధ పడటానికి తనకారణం తన వివాహమే అయనకోసం సమస్యగా మారకపోతే యీ అవస్థలన్నీ ఎందుకు అయనకి! కానీ కాలమాత్రం తిరగలేదు తమ ఎప్పుడూ పళ్ళ పిల్లగా వుండిపోతేనే బాగుండేది అనుకొనేది మరి విపరీతమైన మనోవ్యధ కలిగినప్పుడెల్లా! కానీ అనుకున్న అధ్వపిల్లగా పుట్టటమే ఒక మహాపరాధంగా భావించేది

ఎలాగైతే బాగుండి వంతోషాన్నికారణమేమి టో తెలుసుకోవాలనుకుంటుంది సుమిత్ర.

కానీ తన అడిగకు జానే కారణం తెలుస్తుందేమోనని ఆలోచించి ఓ పిక పట్టేశాడు సుమిత్ర!

తెల్లారిలేస్తూనే భగవంతునికి నమస్కరించి తన పనులలో తను లీనమయింది సుమిత్ర! అవునుమరి ఇంటి బాధ్యత అంతా తనమీదే వుంది ప్రతినిత్యం తన తెలుసుకోవాలి చెల్లెలు వసంత కూడా తనకు తోడుగా వాడుగావుండేది తండ్రిలిచిలాక్కాలాన్ని తీసుకొన్నాక ఆయన దగరికి కాపీ గ్రామంలో వెళ్ళింది సుమిత్ర!

"హాన్నా—" కాఫీ అందించింది సుమిత్ర

"కూడ తల్లి — నీతో ఒక విషయం మాట్లాడాలి?

అన్న తండ్రి మాటలకు వెళ్ళిపోతున్న సుమిత్ర తండ్రివైపు చూసింది ఏమిటన్నట్లు వున్నాయి ఆ చూపులు

"ఏమి నాన్నా—"

"ఏ లేదుతల్లి నీ పెళ్ళి విషయ మాట్లాడాలని"

"ఇప్పుడు దానికి తొందరేం వచ్చింది నాన్నా!"

"అలా అనకమ్మా! నీ వివాహం చూడకుండానే నేను జీవితాన్నదిని నిన్ను ఒక ఇంటిదాన్ని చేసి నేను సుఖంగా కన్నుమూసాను"

"ఏ నాన్నా! ఇప్పుడు నేను వివాహం సుఖంలో యీ యింటి పరిస్థితి ఏ మౌతుంది?

"ఏం పరవాలేదమ్మా ఈ పరిస్థితి లెగ్గుడూ యిలా వుండదేమో అయినా అలాంటి పిల్ల ఆలోచనలో నీ మనసు పాడుకోకు వసంత ఏదో యింటర్ పాసయింది ఉద్యోగ దొరికిందంటే మాకు కాస్త బాగానే వుంటుందివసంత మాత్రం నీకన్న రెండేళ్ళే కదమ్మా చిన్న!"

"అయినా యిప్పుడేం మించి పోయింది నాన్నా!"

అలా అనకమ్మా ఇది మంచి సంబంధం దీన్నికూడా కాదన్నితే యీ ప్రపంచంలో తనకళ్ళముందు వెలుగు నున్న జ్యోతివసంత, ఆ జ్యోతి వసంత ఆరకూడదు అది ఆరదు ఎక్కడెక్కడికో జారిపోతోంది మనసు తన ఆలోచనాప్రపంచానికి కాస్త అడ్డుపెట్టిందిగోడ గడియారం

పుణ్యం కాదు!"

ఎదురుగా ఫోటో మాత్రం వసంతకు చూపలేదు సుమిత్ర! అది కాలాలో వసంతంలోనే కాదు దానికి కారణం మాత్రం తనకి తెలియదు.

ఆ రోజంతా చాలా వరదాగా గడిచిపోయింది ఆ రాత్రి సరిగానిద్రపట్టలేదు సుమిత్రకి వసివోతియ్యా కోరికలు కలిగితే మధురమైన అనుభూతులు నిద్రనుదూరం కాయి. తమదాంపత్యం ఎంతో ఆహ్లాదకరంగా వుండాలి అ అన్యోన్యత చూసి అసూయపడాలి

రేపు పెళ్ళి చూపులకి అతను వస్తాడు పరీక్షకుంటేనే కుంటుంటాడా అని ఆలోచిస్తూనే తన కానీ అ చిన్న అంతరంలిగా కనిపించలేదు

ఉదయం చాలా స్వచ్ఛగా లేచింది సుమిత్ర అతని చూడటానికి సంతోషటల కలా వస్తాడని చెప్పారు కదా!

వసంత తనని అడగకపోయింది

"ఎంత అందంగా వుంది వో అబ్బా!

నన మాట్లాడకపోయింది

"మా కాలాగారు యీ కళ్ళకి ముసుగు పెట్టుకుంటారు

అద్దంలో మొహంచూసుకుంటు నిజంగా అందంగానే వుంది కాలాని కొంది

అద్దంలో తన పక్కన ప్రభాకర్ నుంచుంటే నిలిచిన తనకి అందుకు చూడటం మొదలెట్టింది తను.

సుబ్బయ్యగారికి

ఈ కాలమణ్ణి తమిస్తారమకొంటూ మనిన్నవే కాలతిలిదండ్రులతో కాలాని వివాహం ప్రసక్తి తెచ్చారు వాన్నగారు అంగీకరించారు. కాని అమ్మమాత్రంతన పట్టు విడవలేదు. తన అన్నగారి కూతురికి వన్నిచ్చి వివాహం జరపాలని చిన్న పెద్ద నిర్ణయించుకొన్నారట పైగా మాఅమ్మే కఠినమైన మాటలందుటోంది. కాబట్టి నిన్ను మన్నిస్తారనికాని స్తాను.

ఇట్లు
ప్రభాకర్

సుమిత్ర శిలాప్రతిమలాగా మారిపోయింది. గదిలోకి వెళ్ళి మళ్ళీ మామూలుగా తయారయి వచ్చింది.

వసంత యీ విషయాన్ని భరించలేక పోయింది."అక్కా—"అన్నపూరిత వదనంతో తనవైపు చూసింది.

తన, తండ్రి అదెల్ల భరించలేక పోయాడు. వాకుగు రోజులు అతి కష్టంగా జీవించ గలిగాడు. అతరి వాత అయిన ఏ సంబంధం చూడకుండా వేసిమ్ము మూశాడు.

తరువాత కొన్ని రోజులకి వసంతకి మైపిక్షగా వుద్యోగం దొరికింది

* * *

తలుపు చప్పుడయింది.

సుమిత్ర గతం నుంచి వర్తమానంలోకి వచ్చింది

వెమ్మదిగా వెళ్ళి తలుపు తీసింది

వెమ్మదిగానే తలుపువేసి వచ్చింది వసంత ఏడుపు ఆపుకోసామాను

రెండు మూడు అడుగులు ముందుకు సాగేటప్పటికి కాలుపోట కొట్టుకుంటూ వెళ్ళిపోవటం చిచిపించింది సుమిత్రకి

"ఏం వసంతా! ఇవాళ ఆలస్యం కాలా వు? ప్రత్యేకించకుండా వుండలేక పోయి సుమిత్ర

"ఇవాళ మొదటి తేది కదక్కా! ఫ్రెడ్ యింటికి వెళ్ళా! కాళ్ళంట్లో భోజనం చెయ్యమన్నారు. దాంతో లేటయింది"

"ఫ్రెండ్! మగ్రఫ్రెడా?'

"అక్కా—"

"ఏం లేదమ్మా! కాలులు పస్తే!"

"అవునక్కా! మగ ఫ్రెండే మా ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నాడు ఇత ఆరోగ్యం బాగాలేదంటే చూడటానికి వెళ్ళాను అతనికి యా కాలులు దంపి వెళ్ళాడు"

"ఇంకెప్పుడూ అలాగాకమ్మా!"

"అక్కా! కాలాయన అన్నగారితో వసూనం"

"అదినీకమ్మా—కానీ—"

"నరేళ్ళాక్కా! యింకకుంటి అలాగాని నరేలా!"

సుమిత్ర వంటింటోకి వెళ్ళింది

అక్కా! నువ్వింకా భోజనం చెయ్యలేదా."

ప్రశ్నించింది వసంత.

"లేదమ్మా!"

తనకోసం చూసిచూసి విసిగిపోయిందనుకుంటా ప్రశ్నించింది వసంత సుమిత్రను చూస్తే జాలివేసింది వసంతకు

"నన్ను క్షమించక్కా!"

"ఏమిటి వసంతా—"అంటూ భోజనం ముందు కూర్చుంది సుమిత్ర!

"ఈ చిరని నీకు తెల్పాను" అంటూ సుమిత కి అందించింది చీర వసంత

"ఎందుకు వసంతా యిప్పుడీ ఖర్చు! మనమేమైనా కోటీశ్వరులమా!"

నీకు యీ చిన్న చీరకొనడానికు కాదంతే!"

మళ్ళాడు ఆఫీసుకి లేటుగా వెళ్ళింది వసంత ఇంట్లో అక్కగారితో కబురు చెబుతూ కూర్చొనడంవల్ల కనిపోయింత ఆలస్యమైంది అనుకొన్నాడు అంతకు ముందే వచ్చిన సూర్య ప్రకాష్ ఆమె వచ్చి ఒక లెటర్ టైప్ చేసింది పరిశీలించి పూర్తి కొన్నాడు ప్రకాష్!

"ఏం వసంతగారూ యిదాళలేట్ గా వచ్చారు? ఇంటికి ఎవరైనా చుట్టాలొచ్చారా?" అంటూవచ్చి ఎదురు

(మిగతా 4 వ పేజీలో)

"తప్పటడుగు"

—ఏ. వి. వి. నరసింగరావు

మళ్ళారావు తన అవిరేం వ్యక్తపరచకూడదారి అయ్యాడు శైలజ శీలాన్ని హరించి ప్రభురాలిని చెయ్యడమే కాకుండా ఏళ్ళకి దిక్కులేని పక్షిగా మార్చివేసి ఆ మహానగరంలో ఒంటరిగా వదలి వెళ్ళిపోయాడు మళ్ళారావు

చందమామను చూస్తున్నకొద్దీ ఆశ చిగురించసాగింది శైలజ మనస్సులో మళ్ళారావు ఇల్లపై ఉంచిన ఉత్తరాలికి ఇటుఅటు కదులుతూంది ఆ ఉత్తరంలోని సారాంశం శైలజకు కలంగా కొంత సహాయం చేసిందనే చెప్పాలి తను ఇక తిరిగి రావని శైలజ వేరొకరిని పెళ్ళాడి మళ్ళవడవచ్చునని ఉంది ఆ ఉత్తరంలో తన పెళ్ళి విషయం గురించి మళ్ళ మళ్ళారావు తలచుకొనే వ్యక్తంగా వస్తోంది శైలజ సంవత్సరం క్రితం ఆ మళ్ళారావే శైలజను పెళ్ళి చేసుకోవాలని ఎంత ఉబలాటపడ్డాడో మరి ఎంత ధీరోదాత్తుడు! అనే వస్తుకుంది శైలజ

వెనక్కిరోజు క్రితం జరిగిన సంఘటన కళ్ళకు కట్టినట్టుంది శైలజకు ఆరోజు వివాహం వేదికపై వామనరావుతో వివాహం వేడుకగా జరిగి ఉంటే..... అబ్బా..... ఈరోజు మళ్ళగా ఇలాలిగా మెరిసే మంగళ సూత్రంతో భర్తకు అతమామలకు పేరుతెసే భాగ్యవతుల రాలయ్యేది తను కాని ఏం లాభం? నైరాధపుడిలా ఈ మళ్ళారావే తన మనస్సును అతనివైపు ప్రేరేపించుకొని పెళ్ళి జరక్కముందే తనను లేవదీసుకొని హైదరాబాద్ వచ్చేశాడు పెళ్ళిపీటలపై వచ్చిన వస్త్రాలతో నిండుగా ఉన్న తనను తప్పుదారికి ఈడ్చి, తనచే తప్పటడుగు వేయించినమనుడు మళ్ళారావు ఈరోజు తనకేమీ సంబంధం లేదన్నట్టు తనను తృణీకరించి పారిపోయాడు పిరికపంద! పాపం తాను దేవరావు అంటే తన పరుడు పనుకుకున్నాడో ఏమిటో పాపం!' శైలజ నిజంగా తాను దేవరావును కన్నెత్తి చూడలేదు అతని పాదాల్ని మాత్రమే తుదం వేసి చూసింది. అది కూడా రాత్రి పెళ్ళి పీటలపై వ తను కూర్చున్నప్పుడే సంభవించింది. తను దేవరావు జారవిదచుకుంది అతన్ని. పెళ్ళికొడుకు అందగాడని ఎం బి బి ఎస్ ఫైనలియర్రుగా చదువుతున్నాడని తన తండ్రి వెంకటాపయ్యగారు చెప్పినప్పుడు తేలికగా నవ్వేసింది శైలజ అప్పుడు పేమలోపడి మోసపోయి పైనలు పూర్తయిన మళ్ళారావే తన భర్త అని తలపోసింది. మరి ఇప్పుడో? ఆ ప్రేమ ఏమైంది? కల్లబొల్లి మాటలు చెప్పేశాయాలదులంకా ప్రేమ ప్రేమంటూ అమాయకులైన అమ్మాయిల జీవితాల్ని పరిహాసం చేస్తున్నారు ఇటువంటి వంచకులు కథల్లో చదివేది శైలజ కాని నిజజీవితంలో తనకే వంచనచిస్తుందని కలలోకూడా అనుకోలేదు అంతా ఆ దైవం చేతిలో ఉందనుకుంది శైలజ. ఈ విశాల విశ్వంలో అనంతకోటి జీవరాసులన్నీ దైవాన్ని నమ్ముకునే బ్రతుకుతున్నాయి మానవులకు జీవితంలో కష్టసుఖాలు తప్పవు అందుకు దైవ పార్థన పల ఉపశమనం కలుగుతుంది శైలజ ఆ వేళ చేళ్ళగుని ఒక్కసారి ధ్యానించి నిద్రాదేవి జారిపోనించింది నిండు మనస్సుతో చందమామ అమెను తన చల్లని కిరణాలతో స్పృశించి ఉపశమింపచేశాడు

మరునాడు ఉదయం దిన పత్రికలో చూచిన ప్రకటన శైలజకు దారిచూపించింది అదృష్ట వశాత్తు తన ఎస్. ఎస్. ఎల్. సి రికార్డులు కూడా తెచ్చుకుంది అందుకే అప్పటికిలో నర్సు టయినింగు పొందుటకు పీటు లభించింది ధనవస్త్రాలు ధరించడంలో మా రోగులను పలకరించడంలో ప్రత్యేక శ్రద్ధ వహిస్తూ పని కానికి మందులిస్తూ ఇటు పేషంట్లకు అటు డాక్టర్లకు ఎంతో ఆత్మీయురాలైంది శైలజ, అనతి కాలంలోనే నర్సు టయినింగు పూర్తి చేసుకుని రెగ్యులరు నర్సుగా ఉన్నత పాఠాన్ని పొందలేకింది తోటి నర్సులంతా శైలజను "అక్కా" అని పిలిచేవారు. అందరికీ చేదోడుగా ఉంటూ అస్పత్రిలో కందు జాగురేసి విశాగానికి స్పెషల్ నర్సుగా నియమితురాలైంది శైలజ. ఈ శాగానికి పెద్ద డాక్టరుగా నియమితులైన డాక్టరు రావు శైలజ పని తనానికి, నెమ్మదికి మెచ్చుకున్నాడంటే ఆశ్చర్యపడ నక్కరలేదు ఇప్పుడు శైలజ ఎంతో హాయిగా జీవిస్తోంది తన గత జీవితాన్ని మరువ నలగిపోవడంకే పనిలో ఆమెకుగల శ్రద్ధకు తగ్గ కారణం దానికి తోడు డాక్టరు రావు కూడా శైలజను ఎంతో గౌరవించి ఆమెలో నూతనోత్సాహాన్ని పెంపొందించాడు శైలజ మితంగా మాటాడేది తోటి నర్సులు వెలిగి చేస్తుంటే వారి సమస్యలు తమ కూడు న్నప్పుడే సంభవించింది. తను దేవరావు జారవిదచుకుంది అతన్ని. పెళ్ళికొడుకు అందగాడని ఎం బి బి ఎస్ ఫైనలియర్రుగా చదువుతున్నాడని తన తండ్రి వెంకటాపయ్యగారు చెప్పినప్పుడు తేలికగా నవ్వేసింది శైలజ అప్పుడు ప్ర

అల్జీరియన్ కథానిక

గుడ్ నైట్ నాన్నా!

—కోల్యా జార్జియేవ్

జ్ఞాపకాలా చీకటిగావుంది బాబ్బా మరి తుంటాను కాని కోస్యోకు పాపం లేకపోయింది. వెళ్లిపోయాడు బాబ్బా. ఆ రోజు ఆ ఇంట్లో ఒక్కడే నేను. ఇవ్వడుగా మనకు ఇ బాబ్బ అమ్మ కోస్యోను వదిలి కెలోవిన్ కోసం బాబు కోస్యోచిన్నవాడు- అయినా పాపం చెప్పుకుంటాడు చీకటి వెలుగు అంతవరకూ అమ్మ బాబు వస్తే ఇక్కడా అందుకో అమ్మ బాబు ఏడ్చి ఇక్కడ తిట్టిందుకు పంపిన పుడు చిటికాని పంపుతుంది అనాథ ఇటూగే పంపింది కోస్యో బాబ్బ సీపాతో వెళుక్కుపోవ్వాడు. వాడి నెత్తిలోని చీట మీద ఎవరో రాసి పంపారు-"పోయి మీ కోల్పి విక్ రక్షాలో కొనుక్కోండి కెలోవిన్" అని-

అంతేకాక మేమ్ముగ్గురూ ఇదుగో ఈ చీకటిలో వున్నాం పడకమీద పడుకునివున్నాం ఒకరికొకరు. కనపడము కేవలం అంచేత ఒంటరిగా వున్నట్టు అని పిస్తుంది అమ్మ బాయంశాలం కిటికీ అడ్డంగా రగు కట్టివున్నదీంతో కొంచెం వెలుతురుంది అమ్మకు భయం వేయ కుండా విద్ర పోకపోతేనాని. బాకు నిద్రమత్తుగావుంటుంది కాని అమ్మనమ్మ నిద్రపోనివ్వదు మరి పేమాని నిద్రపోకో- అమ్మకు భయం వేసినపుడు మాట్లాడాలికి ఎవరుంటారు?

అయితే కోస్యో మాత్రం నిద్ర పోతాడు నిక్కు తెలిదూ కోళ్ళతో బాగా బాగా నిద్రపోతాడు ఎప్పుడూ అంతే బాడు పాపం ఏమీ తెలియని పసిపిల్లవాడు అమ్మ ఒడిలో పడుకుని నిద్ర పోతాడు, వాడు నోట్లో వేలు పేసుకుని చీకుకుంటడం చీకట్లో కన్పిస్తుంది బాకు. "నీ వేలు చాల తియ్యగా వుంటుందటగా వదీ ఒక్కపారి కొరకవే" అని జాడ్జి సిలిగీతలు పెడుతూ నవ్వు డిగే బాడివే అటా తెయ్యాలని వుంటుంది బాకు కాని అమ్మ చెయ్యగా నవ్వదు అట్టా అల్లరిపెట్టే బాళ్ళకు పేళ్ళ గదిలో ఉన్నమో తెలిసిపోతుందట. పేము అక్కడ లేదని చచ్చిపోయారని అనుకోకూడాలి బాళ్ళను.

అమ్మ ఎప్పుడూ వడుస్తూనేవుంటుంది ఇదుగో ఇప్పుడూ వడుస్తూంది పేమ తయవడతాడేమోనని బాకు కన్పించ కుండా వుండాలని ప్రయత్నిస్తుంది. కాని బాకు తెలియకుండా పోదుకు- ఒక్కపారి అమె శ్వాసకూడా బిగపడు తుంది అలాంటపు వాకు భయం పెట్టిన అవుడు అమె చచ్చిపోయిందేమోనని ..ఇటీవలి అమె వడిపై కళ్ళ పెండి చిళ్ళ రావడంలేదు - అమె నిద్రంలా కనపడిపోయి టుంది.... అమె వడ్డు వడి చివరకు శ్వాస బిగపడుతుంది కవుపు చరిపోయావని అందరూచెబుతే అమె నమ్ముతుంది బాబ్బా! మవ్వు చచ్చిపోతే దని నిన్న బాళ్ళు చంపలేదని నీ వా మెకు చెబుతుంటాను

నువ్వు ఎప్పుడూ ఆరోగ్యంగా బాళ్ళ ఎదుట కలుసుకుంటావు బాకు కోపం వున్నపుడు నేను పోతే నూటాడుతాడు నువ్వు బాకు సమాధానం చెబుతావు సిగాంతు బాకు చిరపడుతుంది నువ్వు చంపలేదువుంటే నేను నిన్ను ఎట్లా చూడగలము, నితో ఎట్లామాట్లాడ గలము ?

ఈ కుదాన నువ్వు ఇక్కడ మాళ్ళ వుంటే ఎంతబాగుండుము ? మవ్వు పని మండి ఇంటికివచ్చే నువ్వు ఆకలిగొన్న తెల్పులవలె వున్నావనే తకుణమే బోజనం వడ్డించకపోతే మా ముగ్గురినీ తిప్పేస్తావని అన్నట్టుగా అమ్మకు తలి పేందుకై గట్టిగా బాగాపట్టుకుని బోవ తికి వచ్చేశాడనే అటూ వచ్చే ఎంత బాగుండును కోస్యో కలుకే అటాటి కోరికలంటే గతిక భయం. పైకి తమని అడిగేవాడు కోస్యో కాని నువ్వు ఎత్త బోయేటికి నీ మెడ గట్టిగావట్టినుకుకో వాడు. నువ్వు నువ్వట్లా ఎత్తుకొనేవాడవి, తప్పిస్తున్నాను.... కాని నేను పెద్దవాడి పయ్యాను.

"మీ అమ్మ చెప్పినమాట విన్నావా" అని అడుగుతున్నావు

"విన్నాను బాబ్బా ! అమే చెబు తుంది "

"అమె చెప్పడం ఎందుకు ? బామాట మీద నమ్మకం లేకపోతే కద ?....ఇదాళ బాళ్ళంటే అంకు నువ్వు ఏం కష్ట పడ్డావు ?"

"బాబ్బా ఇదాళ దువ్వాను, ఐదే అవగాలో వాడికి దువ్వుకు పూన్నింది అమ్మ వాడిని బాడిముండి దింపడానికి పొ ఆ ని కి వచ్చి ం ద మ్మ అంతే బాబ్బా తర్వాత ఇంట్లో పనుం దని వెళ్ళిపోయి రామె ... మన ధాన్య మి కాలంలాగే దంతకుంటా వున్నది కొళ్ళు పడుతూ ధాన్యపు పొడు చుకు తిరుబన్నాయి మనకు పాయం చేయడానికి ఎవరూలారు. డబ్బిచ్చినా రారు. ఎందుకంటే వచ్చేబాడు ఎవరి నయినా. మునిసిపల్ గుమస్తా పేరితో వున్నాడే బాడు బదరిస్తాడు "బాకు బాళ్ళటి అంత ఇమయిత్తే వెళ్ళు... బాళ్ళు ఎగలడిపోతున్నాయనే ఎవరూ బారి గుమ్మం తొక్కలేదు"

వెనికి ఎప్పుడూ మవ కంచె చుట్టూ పాంచి చూడటంలాడే బాటిని చూసి నవు కెలా ఎండతిసి వాడి ఇంగ్రజ్జడ్డలు గొడదామనిపిస్తుంది కాని నవ్వకూడా అలిమ్మదిస్తారని అమ్మ అనింది అమ్మ చూడకుండా వున్నప్పుడు కోస్యో కెనిల్ మీదకు గురిపెట్టడం చేస్తు ఆరిగిందో ఇవుడు నెబుకాను గడ్డివాము మీదికి ఎక్కడద్దన్న నీ మాటను అవ రాటవందుకు కోప్పడకు-నేనా బాళ్ళపై కెక్కితే పడుకులుగా వున్న కవ్వు పిడి పోతానని వాడ్డనినువ్వు. కాని నేను జాగ్రత్తగా దూలాలమీదుగుకుగులు చెస్తు వెళ్ళాడాని

నువ్వు తొలి జాన్ని దాచకుండా చెప్పివుంటే బాగుండేది కాని నేను చిన్నవాడనని మాట జారనిడుస్తానని అనుకుబా.పు నువ్వు కాని నామీద కోస్యోనుండి నిన్నుఅమ్మగా పోలిసులు తిసుకువెళ్ళి హింసపెట్టేట్లు నేనెలా చేయగలవనుకున్నావు ?

నన్ను బాళ్ళు ముక్కలుగా నరికి బా బ్బాన్నా! అన్నవ్వ కిగురించి ఒక్క మాట కూడా బాళ్ళోనుండి బయటికి రాదు

ఆరోజు పనుయింటి నువ్వు పొలానికి వెళ్ళావు నేను కోస్యో బాగుడు మూతలూడకు యీ వువ్వాము .... కోస్యో కళ్ళు మూసుకని పుండగా నేను బండిమీద కెగిరి అక్కడ నేనుండి గడ్డి వా ము మీ దికి ప్రాకాను-అన్నాడు చూడాలనడిని ఆతడు హాయిగా నిద్ర పోతున్నాడు కాని నా గొంతవ నీకు తెలుసుగా ఎండుగడ్డి బాపన తగలం గానే యిదాప్రకారం తుమ్మువచ్చేసింది! అతడు వెల్కున్నాడు-

"ఆ రహస్యాన్ని నా గారవాపడ్డాడు తుడు తెరుకుని నన్ను పిలిలాడు కు క్క కు చో లెట్టుకున్నాడు పిరు నవ్వు ప్యాడు పేమా నవ్వాను ఉడు రహస్యంగా ఎదిగాడు బాపిరు ... వయసు-బాచదువు పెద్ద యిత పనుచేసావు ? పేమ చేశాను అతడలాగా-అవుతాడని అతడి కు పెద్ద వయ్యాయి ?

"నేను ఎవడినమకుటున్నవో నీ వొంద దొంగను.. ఏదో దొంగలిదామ ఇక్కడదాక్కుని వుంటే నువ్వు పట్టుకు న్నావు నన్ను---"

"నువ్వు దొంగవుకావు నన్ను మాయచేయ్యలని యత్నించకు దొంగ లించడానికి గడ్డివాములో ఏముటుంది"

"నువ్వూ నీ తమ్ముడూ బయటకు వెళ్ళాక మీ ఇంట్లో దొంగలిద్దామనుకు న్నాను"

"నువ్వు నిజంగా దొంగవే అయితే దొంగలించడానికి ఏమీ లేని మా ఇంటికే వచ్చే వాడివా ! అదిగో నువ్వు పడు కున్నవి మా ఇంటిదొంగ-మా ఇంటో ఎవరో ఇదారు రీకు" అన్నాను నేను

నాకన్నా అర్థమయ్యాయని తెలిసిన అతడన్నాడు-" నన్ను గురించి బాళ్ళ డిగితే ఏంచెబుతావు"

ఏమీ తెప్పను" అని అనాలిచ్చాను

"మీ నాన్న అమ్మలకు ?"

"బాళ్ళకు తూడా ఏమీ చెప్పను-"

అపుడు చెప్పాడతడు-నువ్వు జాగ్రత్తే బాకు ప్రమాదమని. కోస్యోతో ఆడు కోవడానికి వన్ను సంపలిపేస్తూ, ఇటూ ఇటూ చూచి ఎవరన్నా ప్రొత్తవారు ఇంటిచుట్టు ప్రక్కల కనపడితే బాలుగ యిదు పారు తుమ్మమని చెప్పాడు.

... నాన్న ! అదిగో ఆ మోపగాడు ఆ వేషగాడు కిటికీ తడుతున్నాడు - చెమ్మదిగా ఏమీ కనపడకుండా వుండా లి అమ్మ పాయంతమే అరగుపట్టింది కిటికీ అడ్డంగా కాని రగ్గు గుండా కా కతడు వస్తూనే వున్నాడు సిచ్చి ప్ప పిలి ఆ రోజుగా నువ్వ కిటి గా అతలువు వతతిలేపై వు మొహం తడుచు తలువు బాకుతూ నవ్వితే అమ్మ కవ్వుమని అం వడం గుర్తుంది అట్టా అవుపించిం అతడి మోహం బాకు మేము ఏ గదిలో వున్నదీ అతడికి తెలుసు స్త్రీవుండ ఒక్కొ రోజు ఒక్కొ గదిలో తలువులు వేసు కుని పడుకుంటాం కాని అతడన్ని తలువులనూ పరగ్గా తడుతాడు.

అమ్మకు ఏమాంతేత ఊపిరికూడా ఆడదు "అక్కయ్యా! తలువుతియ్యి ! నీకు ముప్పుచివయాలు చేస్తాడు పోలి మలు లేదు నన్ను రొడుమీద నిల్చో దట్టకు.... సాలు వారు దూపిస్తారు నిన్ను అని బస్తట గొంతుతో అన్నాడతడు అతడా కిటికీ దగ్గర కాచుకుని తిరుగు తున్నాడు ఏ ముకదలమకూడా లేదు. అదిగో చెళ్ళబోతున్నాడు అమ్మక్కాన ఇంకా రిస్కాడమే లేదు. కా స్పే పు తరాంత ఆమ పడువు ప్రారంభ మవు తుంది ఏ రాసీ ఇంక ప్రమాదంలేదు

అతడు ఆ మొదట పారిలోగా నన్ను పంచించలేదు. మవ్వరెస్టియిన మొదటి వారంలో ఒక రాత్రి ఇట్లాగే దొంగ గోడతో కాస్తో రహస్యంగా పారాడే బాడినని ఆలిలో చచ్చిపోతున్నానని అనగానే నేను అరమారలో మండి రొట్టి తిశాను అయ్యో పాపం రొట్టితిం ఎన్ని రోజులయిందో ఏమో అన్నింటిం గ్రు అతడి గొంతునిండా అతడు నవ్వగా గూడ వ్యక్తి అనుకున్నాను. ఆ రొట్టె తిసుకుని అడుగువేయబోతుండగా అమ్మ చెయ్యి పట్టుకుని ఆపింది వాడు తిరా చెళ్ళిపోతాడ అమ్మ పలికింది "రొట్టె పట్టుకుని ఎక్కడికి బయలు దేరావు?"

అపుడు తెలిసిందివాకు నేనేం చెయ్య బోతున్నానో—" కుక్కకు రొట్టె పెట్టా వని చెప్తున్నాను"-అన్నాను.

"ఏ కాన్న మెడకు ముప్పు అన్న న్నావు మూర్ఖుడా-వాడు పోలిమ మనిషి తెలియదూ-ఇక్కడికి ఎవరు వస్తున్నారో పోకుబా రో తెలుసుకోవా అని వాడి ఎత్తు.....అదిగాక కుక్క

(శివ పేజీ తరువాయి)

కుర్చీలో కూర్చున్నాడు ప్రకాష్.

"అబ్బే అదేం లేదండి! తల నొప్పిగా వుందని కాస్త్రలేట్‌గా లేదాను అందు వల్ల లేటయింది" క్లైమ్ చేస్తూనే సమా ధానమిచ్చింది వసంత.

సమాధానం సరిగ్గానే తోచింది ప్రకాష్‌కి

"అసలు వచ్చారు! అంతేలాలు నసిగాడతను.

"ప్రకాష్! అందరూ మన్నే చూస్తు న్నారు. దయచేసి వెళ్ళి మీసీట్లో కూర్చోండి" తలపై కెత్తకుండానే క్లైమ్ చేస్తూ అంటామె.

"వెళ్తాను కానీ ఒక్కమాట జబ్బు పడ్డ యీ దీనమ్మణ్ణి చూడటానికి రాత్రి వచ్చారు, చాలా థాంక్స్ ఈ విష యం రాత్రే చెప్పి వాణ్ణి! కాని మీరు వెళ్ళేంత వరకూ వేల్కొని వుండలేక పోయాను" అంటూ లేవబోయి ప్రకాష్ మళ్ళీ కూర్చున్నాడు:

"ఏమిటట" మళ్ళీ అదే ధోరణిలో అమె ప్రశ్న

"అబ్బే ఏంలేదు! రాత్రి అన్నయ్యనీ కాగుల్లో దింపమని రక్వెస్ట్ చేసాను దింపాడా"

"ఆ.... అన్నయ్యా పెళ్ళండీ! ఆ మళ్ళా రా వెలాచూసి వ్వాడో చూడండి గుడ్డగూబలాగా!" రిక్వెస్ట్ చేసిందవసంత

ప్రకాష్‌కి తన సీటుకి పురోగమించక తప్పిందికాదు

రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ ప్రకాష్‌కి వసంతపై అదోరకమైన అభిమానం పెరిగింది. తన సీటులోంచి ఆమెవైపు చెప్పాల్సకుండా చూసేవాడు! అప్పు డప్పుడు వసంత కూడా అతనితో చూపులు కలిపేది

ఆఫీసు ప్రకాశ్ ఆఫీసుగానే నిలా

అంటున్నావె-ఏ కుక్కా ? మన 'కూచి లేదుగా" అంది అమ్మ

కూచి చంపబడిందన్న విషయంమరిచి పోయాను నేను. నీ అరెస్టు ఎత్తాక కొద్దిరోజులకు-మేయరు గుమాస్తా వేసిల్ మవ పొరుగింటివుల్లోకి వచ్చి చేరు మండి ఒరోజు నన్ను ప్రశ్నించి నన్ను కెస్సు చేసాడిలో ఒకసారి అమ్మ చెప్పింది వచ్చాక్కడికి మన కుక్క కుక్కపిల్ల మొరుగుతున్నదనిచెబుతుప్రక్కల వాళ్ళకి అ్యాపూట నిద్రాభంగమవు తున్నదని ఫిర్యాదు చేసుకువచ్చిందని కుక్కను చంపేయాలని అన్నాడు మేయరు

అమ్మ ఏడుపు మొదలెట్టింది కూచి మీద ఆమె ప్రేమ నీకు తెలుసుగా.... కూచి అమ్మ పెడుతుంటాక్కుని పసి లీ చూచి మొరగపాగింది ... మా కంచెచుట్టూ తిరిగుతు.టాడని వేసిల్ చూస్తే కూచిని మంట....అనిలవంతా వేసిల్ పనే!

"పుల్యో- బాన్ని పెళ్ళవేయి- అన్నాడు వేసిల్ కాని పుల్యో ఉన్నట్లో లేదు-" మా ప్రక్కింటివారి పెంపుడు అంకువును చంపడం నాకు ధర్మంకాదు అదిగాక నేనువుడూ ఎ జంతువునూ చంపలేదు నేను ఒ కోడిని కూడ నరక లేదు వేసిల్-ఎవరినయినా అడిగి చూడు-"

ఆటవుడు మనిషి పుల్యో వైపు చూసి అన్నాడు-" ఆహా ఎంత దయగల హృదయం నీది..... నీకు సర్కారు వారికా తుపాకి ఇచ్చా రెందుకు ? మరి అడవిలో గూడచారా ఎవడయినా ఎదురయితే వాడి మీద దయ చూపించ కుపాకిని వాడి కిచ్చి పేస్తావా?"

పుల్యో మామయ్య ఏదో గొణి గాడు గాని కూచి నేమీ చెయ్యలేదు. వేసిల్ చంపాడు కూచిని రెండు సార్లు తుపాకి పేల్చాడు. కూచి పెరుగూడి మళ్ళీ లేచింది కాని మెడవాలింది అది మళ్ళీ పడిపోయింది దాని తలమీ ఒడి లోకి తీసుకుంది అమ్మ ఏడిచింది, అరవ సాగింది

"వేసిల్ .... ఇక నువ్వు మా కంటె కాటాపిన పిల్లలు వుంటే నిన్ను వారికెవరూ ఏడుమాంటేమోనని అనుకున్నారు నేను కూడా నువ్వు చచ్చిపోలేదు. నిన్ను ఎవరూ చంపలేదు. నువ్వు ప్రతికే వున్నావు వాకు తెలుసు నేను నిన్ను చూ స్తు న్నా ను. నీతో మాట్లాడు తున్నాను. నువ్వు నిజంగా చనిపోతే దంతా ఎట్లా సాధ్యం ? ....

..... అమ్మ చీకటిలో ఇంకా ఏడు స్తూనేవుంది. కిటికీ అవతలనుండి అతడు వెళ్ళిపోగానే ఆ మె ఏ డు పు మొ ద లె డు తు ం ది మొ ద ట ఏడవద్దని అమెకు చెప్పేవాడిని, కాని పాపం పడుపును ఆపడం ఆమె శక్తిలో లేదు. అందుకని ఇపుడు నేనేమీ చెప్పడంలేదు, ఏడ్చి ఏడ్చి అలసిపోయి చివరకు కుర్చీలో కూర్చుని నిద్ర పోతుంది-ఆమె ఇంక ఆమెను నమ్మ దిగా పడకమీదకు తేలు. ఆమె తలక్రింద దిండు అమర్చి. ఆమె మీద ఒక దుప్పటి కప్పాలి.

ఆ తరాత నేను కోస్యో ప్రక్కన పెళ్ళి పడుకుంటాను. బాబ్బా ! వుండు నేను పడు కుపేదాక వెళ్ళిపోకు.

నేను చిన్నవాడుగా వుండెటప్పుడు నువ్వు నా ప్రక్కన పడుకుని నా పాదాలను నీ మోకాళ్ళ మధ్య పట్టు కునే వాడని గుర్తుంది అటా అప్పుడు కూడా నువ్వు నా ప్రక్కన పడుకుంటే బాగుండుదును-

గుడ్ నైట్ బాబ్బా !

చిగురించిన జీవితం

రుకు రమ్మని పిలుపిట్టాడు వెళ్ళక తప్పిందికాదు వసంతికి.

కొంచెదూరం నడిచి యిహముందు డుగు వెయలేక దగ్గర్లోవున్న పార్కులో కూర్చున్నారు యిద్దరూ ప్రకాష్‌కి సంభాషణ ఎ లా ప్రారంభించాలో తెలియలేదు

ఏమండీ ప్రకాశ్‌గారూ! ఏం మాట్లా డరేం!

"అబ్బే ఏం మాట్లాడాలి?"

"పరే! ఇది మరి బావుంది ఏదోఒకట ప్రారంభించండి

"ఆ!--మొన్న రిలీజయిన తెలుగు సినిమా చూసారా "

"అహా! చూడలేదు?"

"మీరేవేం నవలలు చదివారు?"

"అం--- ఏదో యీ బాగ సినిమా నవలలు తప్ప ప్రత్యేకంగా ఏంచదవ లేదు.

రెండుమూడు సారు ప్రకాష్‌తో లిసి-ది వసంత అంటే ఆఫీసులోరోజూ చూస్తుంది. కాని ప్రత్యేకంగా కలవటం కదు

కానీ ఎందుకో అతనిలో ఏదో తెలి యని ఆకర్షణ వుంది అతడికి కూడా తనంటే చాలా యిష్ట! వసతో ఎలా సంభాషణ పెట్టుకోవాలా అని పదేపదే ఆలోచిస్తున్నాడు

ఈ మధ్య అతని ప్రవర్తన మరీ మితి మీరింది చాలా చనువుగా మాట్లాడుతు న్నాడు.

'సాయంత్రం ఆఫీసయిపోయింది హాల్లో మిస్ వసంతా! -"

పెళ్ళిపోతున్న వసంత యీ పిలుపు విని వెక్కిళ్ళు తిరిగింది

"వాట్ మిస్టర్ ?"

"అబ్బ....అంత కోప మెందుకండి" అన్నాడు ప్రకాష్ బెల్గా !

"కోపం లేదులెండి! ఎందుకు పిలి చాడు ?

అంటూ నవ్వింది చెమ్మదిగా వసంత

"మరిబాళ మాయింటికి రావాలి

'ఎందుకు ? ' ప్రశ్నించింది వసంత.

'ఇదాళ మా యింటో పండుగ! మరి వాళ్ళ కాదనరాదు

"సరే సాయంత్రం వచ్చేస్తా !

ప్రకాష్‌తో యింటికి వెళ్ళిందివసంత ఇంటో ఎవరూ లేరు వసాడు తప్ప! వసంతకి ఆశ్చర్యమేసింది పరిస్థితి అర్థం కాలేదు

ప్రకాష్ నాను ఎందుకు పిలిచినట్లు ఇంటో ఎవరూ వుండరని తెలిసి తనని తీసుకు వచ్చాడా !

అయినా ఎంతమందో ఉన్నారనుకు అయింట్లో' ప్రకాష్ అన్నగారు తప్ప! ప్రకాష్ తన గదిలోకి నడిచాడు. వసంత అతన్ని అనుసరించింది.

"తమించు వసంతా! మామూలుగా పిలిస్తే రారని అబద్ధమాడాను'

వసంతకి కోపం కాలాపథాన్నంటు కొన్న మాట వాస్తవం కాని ప్రకాష్ సంభాషణతో అది అంతర్ధానమయి ఒ సంత మౌనం వహించింది

"వసంతా! కోపమొచ్చిందా?"

"ఇదో అలవాటు మీకు"

"వసంతా మీతో కొన్ని ముఖ్యమైన విషయాలు మాట్లాడాలి!"

"ఏమిటండీ అంత ముఖ్యమైన విష యాలు"

"నా గురించి మీ ఉద్దేశ్యం"

"ముందు ఆ"మి" అపేమాటమాపేస్తే చెపా"

"మానేసాలెండి"

"అదిగో మళ్ళీ...."

"చెప్పువసంతా! నా గురించి నీ అభి ప్రాయం"

"నీ అభిప్రాయమూ లేదు!"

"వసంతా!నిజంగా నీ అభిప్రాయ మేదా? పోనీ నన్నుచూస్తే నీకేం అనిపిం చదూళ్ళ"

"ఏమి అనిపించదు"

"వసంతా!పరిహాసాలాడుతున్నావా?"

"మిస్టర్ ప్రకాష్! ఏమిటి మీ పిల్లలు'

"అవును వసంతా! నిన్నుచూడకుండా ఉండలేను ప్రతిక్షణం నువ్వు గుర్తువస్తూ ఉంటావు"

"ప్రకాష్!" అతన్ని చూస్తూ అంది వసంత

"వసంతా' నన్ను వివాహం చేసుకో వటం నీకు ఇష్టమేనా?"

"కేవలం మీ యిష్టాయిష్టాలతోనే అన్ని జరగవు ప్రకాష్!"

"అబ్బ....అంత కోప మెందుకండి" అన్నాడు ప్రకాష్ బెల్గా !

"కోపం లేదులెండి! ఎందుకు పిలి చాడ ?

అంటూ నవ్వింది చెమ్మదిగా వసంత

"మరిబాళ మాయింటికి రావాలి

'ఎందుకు ? ' ప్రశ్నించింది వసంత.

'ఇదాళ మా యింటో పండుగ! మరి వాళ్ళ కాదనరాదు

"సరే సాయంత్రం వచ్చేస్తా !

ప్రకాష్‌తో యింటికి వెళ్ళిందివసంత ఇంటో ఎవరూ లేరు వసాడు తప్ప! వసంతకి ఆశ్చర్యమేసింది పరిస్థితి అర్థం కాలేదు

ప్రకాష్ నాను ఎందుకు పిలిచినట్లు ఇంటో ఎవరూ వుండరని తెలిసి తనని తీసుకు వచ్చాడా !

అయినా ఎంతమందో ఉన్నారనుకు అయింట్లో' ప్రకాష్ అన్నగారు తప్ప! ప్రకాష్ తన గదిలోకి నడిచాడు. వసంత అతన్ని అనుసరించింది.

"తమించు వసంతా! మామూలుగా పిలిస్తే రారని అబద్ధమాడాను'

వసంతకి కోపం కాలాపథాన్నంటు కొన్న మాట వాస్తవం కాని ప్రకాష్ సంభాషణతో అది అంతర్ధానమయి ఒ సంత మౌనం వహించింది

"వసంతా! కోపమొచ్చిందా?"

"ఇదో అలవాటు మీకు"

"వసంతా మీతో కొన్ని ముఖ్యమైన విషయాలు మాట్లాడాలి!"

"ఏమిటండీ అంత ముఖ్యమైన విష యాలు"

"నా గురించి మీ ఉద్దేశ్యం"

"ముందు ఆ"మి" అపేమాటమాపేస్తే చెపా"

"మానేసాలెండి"

"అదిగో మళ్ళీ...."

"చెప్పువసంతా! నా గురించి నీ అభి ప్రాయం"

"నీ అభిప్రాయమూ లేదు!"

"వసంతా!నిజంగా నీ అభిప్రాయ మేదా? పోనీ నన్నుచూస్తే నీకేం అనిపిం చదూళ్ళ"

"ఏమి అనిపించదు"

"వసంతా!పరిహాసాలాడుతున్నావా?"

"మిస్టర్ ప్రకాష్! ఏమిటి మీ పిల్లలు'

"అవును వసంతా! నిన్నుచూడకుండా ఉండలేను ప్రతిక్షణం నువ్వు గుర్తువస్తూ ఉంటావు"

"ప్రకాష్!" అతన్ని చూస్తూ అంది వసంత

"వసంతా' నన్ను వివాహం చేసుకో వటం నీకు ఇష్టమేనా?"

"కేవలం మీ యిష్టాయిష్టాలతోనే అన్ని జరగవు ప్రకాష్!"

"అబ్బ....అంత కోప మెందుకండి" అన్నాడు ప్రకాష్ బెల్గా !

"లేదు వసంతా' నా ఇపాన్ని మా అన్నయ్య కాదనడు"

"నేను మా అక్కయ్యని సంప్రదిం చాలి"

"పరే! మీ అక్కయ్యను అడిగేచెప్పు నీకు మీ అక్కయ్య తరువాత ఎవ్వరూ లేరుకదూ! వారూ మా అన్నయ్యకన్న ఎవరూ లేరు"

"నేను వెళ్లివస్తాను ప్రకాష్" లేచి ముందుకుపోతోంది వసంత గేటువరకు వచ్చాడు ప్రకాష్".

రోజూ ఆఫీసుకు వెళ్ళి రావటం పడుకోవటం తప్ప ఏంచెయ్యలేక పోతోంది వసంత పెళ్ళివిషయం అడగ టానికి మనవళ్ళరించటంలేదు. పెళ్ళికాని అక్క తన ఎదురుగా వుండగా తనే లానివాహ ప్రసక్తి తెస్తుంది. కాని తన మనసు ప్రకాష్‌మీదే వుంది.

ప్రకాష్ చాలామంచివాడు. విద్యా వంతుడు. అనంతనికి ఉద్యోగం చేయా లిన అవసరంలేదు చాలా ఆస్తి వుంది ఆ అన్నదమ్ములకి కాని వసదా కోసం నిస్తున్నాడు.

ఇలా తనలోతనే బాధపడటం అ గా యిపోయింది వసంతకి!

రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ ఆ బాధ ఎక్కువ కాసాగింది

ప్రతిరోజూ ప్రకాష్ ఆఫీసుకి వాడి తన ఏ సమస్యా చెప్పుకోలే వాడి దగ్గర చెప్పి అతన్ని సమస్యల పరిష్కరించేది

వసంతధోరణి అర్థంకాక సమిత్ర తనేమైనా చెల్లెలిని బాధించాడేమో నని అన్న క్షణమే బారమ దిగమింగు తోంది.

కాని ఒకరోజు ఆఫీసునుంచి యింటికి వచ్చేటప్పటికి వసంత సమిత్రను చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. చాలా సరదాగా ఉన్నట్టు తోచింది అమె ధోరణి కొంత సేపైన తరువాత అమె సంభాషణ మొదలుపెట్టింది

"వసంతా! ఇంకా కొన్ని దినాలలో మనింటో ఒక శుభకార్యం జరగబో తోంది"

"ఏమిటక్కా అది...." సంభ్రమా మాశ్చర్యాలతో చూసింది వసంత

"నీవివాహం హాత్సవం"

"పిల్లెవరక్కా...."

"అదేమిటి వసంతా! నీకిష్టమైన తనే ప్రకాష్! మధ్యాహ్నాం మనింటికి వచ్చాడు"

"అక్కా...."

"బావమ్మా! కానీ అతనికి నేనేమీ చెప్పలేదు. నీకేతే అతనికిచెప్పించాలని!

"అదికాదక్కా! నాకీ వివాహం యిష్టంలేదు"

"మరి ప్రకాష్...."

"నీ వివాహం జరుక్కుండానేనెలా చేసుకోనక్కా?'

"అదా! ఏం పరవాలేదు. నాలా గానే నువ్వుకూడా జీవితాన్ని ఎందుకు పాడుచేసుకోవాలి?'

"అక్కా!"

"ఎదురు చెప్పకు వసంతా! నువ్వు పెళ్ళిచేసుకోవాలి! లేకపోతే నామీద ఒట్టే!"

అక్కా!...."

ఈ విషయం వసంతలో అనుకున్నంత ఆనందాన్ని కలిగించలేదు

ఆమరాడు సాయంత్రం ప్రకాష్ యింటికి వెళ్ళింది వసంత!

"రా! వసంతా!...."

"ప్రకాష్! ఎంతపని చేశావు?"

"ఏం వసంతా!"

"నాకు తెలియకుండా అక్కాయని ఎందుకు కలిశావు?"

"ఎంతశాలమని పూ రు కో వాలి వసంతా."

"మా అక్కాయికి యింకా వివాహం కాలేదు"

"తమించు వసంతా! నిజ్జోపమే యీ పని చేశాను ఇంతకి అడిగ పడింది"

"మవ వివాహానికి ఒప్పుకొంది"

"ఆం...." ప్రకాష్ అవంతానికి అంతులేదు కాని పరిస్థితిలో వేదనవం లేదు

"ఏం వసంతా! అలా వున్నావు! మీ అక్కయ్య కూడా మన వివాహా మన్నాక యీ యింట్లోనే వుంటుంది. మాటకోసే మాఅన్నయ్యకి మాతం వివాహం యిందా! ఇంకా బ్రహ్మ చారేగా

వసంత ప్రకాష్ చెపుతున్నవిన్నీ వింటోంది అంతే!'

"పరే! వసంతా' అన్నయ పూళ్ళో లేడు! వసూకి ముహూర్తం అవి యిగి మాటాడదాంలే వస్తాడు"

"వస్తు ప్రకాష్...."

"చెప్పువసంతా' ఏమిటి?"

"మీ అన్నయకి వివాహం ఎందుకు జరగలే?'

"అవన్నీ యిప్పుడెందుకులెవసంతా! అదొ పెద్ద కథ"

'పంకథ ప్రకాష్?'

"ఇప్పటికి వరగా బాలుగు సంవత్స రాల్ఖితం ...! యిప్పుడెందుకుతే వసంతా! అవన్నీ జరిగాకేగా నాన్న గారు పోయింట! అయిన పోయిన వదాదికి అమ్మ పరమపదించింది.అప్పటి నుంచి మేమిద్దరమే వుంటున్నాం.

వసంత అదో రకంగా వుంటోంది. తనబాధ ఒక్కటే!

అక్క పెళ్ళి కాకుండా తన వివాహం జాలుగయిదు రోజులయాక, వసంత ఆఫీసులో అడుగుపెడుతూనే ప్రకాష్ తన అన్నగారు పూరిమంచివచ్చినట్లు, తను వివాహప్రపత్రి తెచ్చినట్లు యీ వాళ్ళ అయిన వాళ్లింటికి వస్తున్నట్లు తెలియజేశాడు.

సాయంత్రం వసంత యింటికివెల్తూనే సమిత్ర అదోరకంగా తోచింది వసం తకు. తనతో ముక్తసరిగా నాలుగు మాటలు మాట్లాడింది.

"ఇదాళ ప్రకాష్ అన్నగారు వచ్చారు. వివాహం నాలుగయిదు రోజులో జరుగుతుంది" సమిత్ర వసం తకి చెప్పింది

"ఇంత తొందర్లోనే ఎందుకుఅక్కా"

"ఎప్పుడైతే నేం వసంతా!" గంభీ రంగా వుంచాకంఠం"

"ఎందుకలా వున్నావు? ఒంట్లో బాగాలేదా అక్కా"

"బాగానే వుందమ్మా!"

ఈ సమాధానం వంత్ప ప్రేరణంగా లేదు వసంతకి

మర్నాడు ఎదో చీరకోసం వెదికింది వసంత, క్రింద పెట్టెలోని బట్టలన్నీ తీసి క్రిందగదేసింది వసంత. ఒక చీరలోంచి ఒక సాయితం ఫోటో బయటపడ్డాడు అక్కడ్నుంచి పోయింది వసంత. ....

మరి అక్కడ్నాన్ని కలిగించింది.

సాయంత్రం ప్రకాష్ బాళ్ళింటికి వెళ్ళింది వసంత. కాని ప్రకాష్ లేదు. అతని అన్నగారు వున్నాడు, ఒకపారి ఫోటో చూసింది ప్రకాష్ అన్నగారే!

"ఏమండీ! మీపేరు...."

"ఏంటి వసంతా!రా యిలాకూర్చో" అంటూ సోఫా చూపాడతను.

"మీపేరు ప్రభాకర్ కదూ...."

"అవును! కాదని ఎవరన్నారు?" నవ్వుతూ అన్నాడతను.

"క్షమించండి! ప్రభాకర్ గారూ! వాలుగు సంవత్సరాల క్రితం. ఒక క్షుర లాయవకి ఆయన క్షుమా కైమ వివాహం మాడతానని చెప్పారు గుర్తుంచా!"

ప్రభాకర్ మొహంలో రంగులు మారాయి.

అవును....కానీ నేమ రాతమట్టి. ఆమెను వివాహం చేసుకోలేదు" గాద్గ దికంగావుంది ఆకంఠం.

"ఈ పు కరంమీరు బ్రాసిం చేశదూ!" అంటూ ఉత్తరాన్ని అందించిందివసంత!

"అవును....యిది నీదగ్గర కెలా వచ్చింది వసంతా!"

"అవును! మీరు వివాహమాడతా నన్నది నా అక్కాయినే!"

"ఆ....అంటే నేమ నిన్నచూసింది మీ యింట్లో"

"నా అక్కాయని"

"మీ అక్కాయకి వివాహంఖాళీదా!"

"లేదు"

కమా అక్కతణం నిలువలేదతను. వెంటనే ఆరులో వెళ్ళిపోయాడు.

ప్రకాష్ ప్రవేశించాడు.

"హల్లో వసంతా!...."

"మనం వెంటనే మాయింటికి వెళ్ళాలి!"

"పరే పడ! కానీ అన్నయ కాదు తిసుకొని వెళ్ళాడే ఎల